



DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 listopada 1984 r.

Nr 54

TRESC:
Poz.:

USTAWA

275 — z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności 645

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

276 — z dnia 26 listopada 1984 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy o związkach zawodowych, dotyczących rozpoczynania działalności przez ogólnokrajowe organizacje międzyzwiązkowe . . . 655

ROZPORZĄDZENIA:

277 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1984 r. w sprawie należności przysługujących społecznym kuratorom rodzinnym i społecznym kuratorom dla osób dorosłych 655

278 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 27 października 1984 r. w sprawie zasad doskonalenia i dokształcania pracowników upowszechniania kultury oraz zasad finansowania tej działalności 656

275

USTAWA

z dnia 15 listopada 1984 r.

o łączności.

Rozdział 1

Prawo wyłączności Państwa.

Art. 1. 1. Wyłącznym prawem Państwa jest:

- 1) w dziedzinie poczty — zarobkowy przewóz i doręczanie korespondencji pisemnej zamkniętej i otwartej w obrocie krajowym i zagranicznym,
- 2) w dziedzinie kolportażu prasy — rozpowszechnianie (kolportaż) dzienników i czasopism krajowych i zagranicznych,
- 3) w dziedzinie telekomunikacji — zakładanie i używanie linii oraz urządzeń telekomunikacyjnych,
- 4) w dziedzinie radiofonii i telewizji powszechnego odbioru — budowa i używanie rozgłośni radiowych i ośrodków telewizyjnych oraz nadawczych stacji radiofonicznych i telewizyjnych naziemnych i satelitarnych.

2. Rozpowszechnianiem prasy (kolportażem) w rozumieniu ustawy są wszelkie czynności zmierzające do przekazania dzienników i czasopism od wydawcy do czytelnika.

3. Liniami i urządzeniami telekomunikacyjnymi są linie i urządzenia służące do przesyłania, nadawania lub odbioru za pomocą energii elektromagnetycznej znaków pisma, obrazów, dźwięków i wszelkiego rodzaju wiadomości drogą przewodową, radiową, optyczną lub innymi sposobami.

4. Siecią telekomunikacyjną jest zespół współpracujących ze sobą linii i urządzeń telekomunikacyjnych.

5. Rozgłoszenie radiowe i ośrodki telewizyjne są to obiekty lub zespoły obiektów wyposażone w urządzenia techniczno-produkcyjne służące do tworzenia, realizacji i przekazywania programów radiowych i telewizyjnych do nadawczych stacji radiofonicznych i telewizyjnych na potrzeby powszechnego odbioru.

6. Stacje radiowe i telewizyjne naziemne i satelitarne są to obiekty lub zespoły obiektów wyposażone w odpowiednie urządzenia techniczne służące do nadawania programów radiowych i telewizyjnych przekazywanych (przesyłanych) z rozgłośni i ośrodków telewizyjnych do powszechnego odbioru.

Art. 2. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może objąć prawem wyłączności Państwa niezarobkowy przewóz i doręczanie korespondencji pisemnej określonego rodzaju, z wyjątkiem korespondencji prywatnej.

2. Prezes Rady Ministrów może wyłączyć spod prawa wyłączności Państwa kolportaż określonych dzienników i czasopism.

Art. 3. Prawo wyłączności Państwa w dziedzinie telekomunikacji nie obejmuje wewnętrzzakładowych przewodowych sieci telekomunikacyjnych. Za sieć wewnątrzakładową uważa się sieć założoną i używaną w obrębie zakładu pracy, gospodarstwa rolnego, leśnego, budynku, statku i pojazdu.

Art. 4. Działalność objętą prawem wyłączności Państwa w dziedzinie poczty wykonują jednostki podległe Ministrowi Łączności.

Art. 5. Działalność objętą prawem wyłączności Państwa w dziedzinie kolportażu prasy wykonują:

- 1) na obszarze całego kraju — jednostki podległe Ministrowi Łączności oraz — na zasadach uzgodnionych pomiędzy Ministrem Łączności a Zarządem Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa-Książka-Ruch” — ta spółdzielnia,
- 2) w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w zakresie prasy wojskowej oraz innej określonej przez Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Łączności — jednostki organizacyjne podległe Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych albo za zezwoleniem tych ministrów — jednostki lub spółdzielnia wymienione w pkt 1,
- 3) w zakresie kolportażu Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski” oraz wszystkich dzienników urzędowych — jednostki organizacyjne sprawujące administrację tych wydawnictw,
- 4) za granicą:
 - a) jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Handlu Zagranicznego albo za jego zezwoleniem — jednostki lub spółdzielnia wymienione w pkt 1,
 - b) w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Zagranicznych — te jednostki.

Art. 6. 1. Działalność objętą prawem wyłączności Państwa w dziedzinie telekomunikacji wykonują:

- 1) w zakresie zaspokajania potrzeb społeczeństwa, gospodarki narodowej oraz organów władzy i administracji państwowej — jednostki podległe Ministrowi Łączności,
- 2) w zakresie uzgodnionych z Ministrem Łączności własnych potrzeb zaspokajanych za pomocą przewodowych sieci telekomunikacyjnych — jednostki organizacyjne podległe Ministrom Górnictwa i Energetyki, Komunikacji oraz Ministrowi — Kierownikowi Urzędu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
- 3) w zakresie własnych potrzeb zaspokajanych za pomocą przewodowych i radiowych sieci telekomunikacyjnych — jednostki organizacyjne podległe Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

2. Sieć telekomunikacyjna służąca celom określonym w ust. 1 pkt 1 tworzy sieć telekomunikacyjną użytku publicznego, a sieci telekomunikacyjne służące potrzebom określonym w ust. 1 pkt 2 i 3 tworzą sieci telekomunikacyjne wewnątrzresortowe.

3. Linie telekomunikacyjne łączące poszczególne punkty na terenie tej samej miejscowości, przekraczające zasięg wewnątrzzakładowych sieci telekomunikacyjnych (linie sieci miejscowych), mogą wchodzić w skład telekomunikacyjnych sieci wewnątrzresortowych resortów: górnictwa i energetyki, komunikacji oraz ochrony środowiska i gospodarki wodnej, po uprzednim uzgodnieniu z Ministrem Łączności.

Art. 7. Działalność objętą prawem wyłączności Państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji dla powszechnego odbioru wykonują:

- 1) jednostki organizacyjne Komitetu do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” — w zakresie rozgłośni radiowych i ośrodków telewizyjnych,
- 2) jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Łączności — w zakresie nadawczych stacji radiowych i telewizyjnych.

Art. 8. Zakładanie i używanie przewodowych sieci telekomunikacyjnych nie odpowiadających warunkom sieci wewnątrzzakładowych wymaga zezwolenia. Nie dotyczy to jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

Art. 9. 1. Posiadanie, zakładanie i używanie radiowych urządzeń nadawczych, nadawczo-odbiorczych i radiowych urządzeń odbiorczych oraz sieci radiokomunikacyjnych wymaga zezwolenia.

2. Posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru wymaga zezwolenia.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do urządzeń pracujących w zakresach częstotliwości przydzielonych w trybie art. 26 ust. 2, zakładanych i używanych przez jednostki organizacyjne podległe Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

Art. 10. Minister Łączności może uzależnić wydanie zezwoleń przewidzianych w art. 8 i 9 od spełnienia warunków w zakresie rozmiarów i sposobu technicznego rozwiązania sieci oraz zapewnienia możliwości ich współpracy z siecią telekomunikacyjną użytku publicznego.

Art. 11. Zakładanie i używanie na statkach żeglugi morskiej, śródlądowej i cywilnych statkach żeglugi powietrznej urządzeń radiowych nadawczych, nadawczo-odbiorczych i odbiorczych przewidzianych w umowach międzynarodowych wymaga zezwolenia.

Art. 12. 1. Za używanie urządzeń radiowych nadawczych, nadawczo-odbiorczych i odbiorczych pobiera się opłaty na rzecz budżetu Państwa; w razie zwłoki w ich uiszczaniu pobiera się kary pieniężne ustalone w przepisach wydanych na podstawie art. 19 ust. 3.

2. W razie stwierdzenia używania urządzeń, o których mowa w ust. 1, bez zezwolenia, pobiera się opłatę za faktyczny czas używania urządzenia, nie mniej niż za okres 1 roku.

Art. 13. 1. Używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych wymaga zarejestrowania w jednostkach podległych Ministrowi Łączności.

2. Pobieranie opłat za używanie odbiorników, o których mowa w ust. 1, normują odrębne przepisy.

Art. 14. Zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych wymaga zezwolenia. Nie dotyczy to urządzeń megafonowych na dworcach i terenach kolejowych, dworcach autobusowych, w portach i przystaniach żeglugi morskiej i śródlądowej, na służach uznanych za miejsca publiczne oraz na lotniskach.

Art. 15. 1. Minister Łączności wykonuje przez podległe organy kontrolę linii i urządzeń telekomunikacyjnych, których założenie i używanie wymaga jego zezwolenia lub uzgodnienia.

2. Zakres kontroli przewidzianej w ust. 1 określa Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i kierownikami urzędów centralnych.

3. W razie stwierdzenia, że praca linii i urządzeń, o których mowa w ust. 1, jest niezgodna z obowiązującymi w tym zakresie przepisami lub powoduje zakłócenia w działaniu innych linii i urządzeń telekomunikacyjnych, organ Ministra Łączności przeprowadzający kontrolę wydaje decyzję, w której określa środki i termin usunięcia przyczyn nieprawidłowych warunków eksploatacji.

Art. 16. Decyzje w sprawach określonych w art. 8—15 mogą być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach i w trybie określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Art. 17. 1. Sieci telekomunikacyjne wewnątrzresortowe, sieci wewnątrzzakładowe oraz sieci wybudowane na podstawie przewidzianych w art. 8 i 9 zezwoleń Ministra Łączności lub części składowe tych sieci mogą być na podstawie ustaleń zainteresowanego ministra i Ministra Łączności użyte do wykonywania usług sieci telekomunikacyjnej użytku publicznego.

2. Zainteresowani ministrowie, w uzgodnieniu z Ministrem Łączności, ustalają warunki użycia wewnątrzresortowych sieci telekomunikacyjnych do celów wskazanych w ust. 1. Opłaty za usługi wykonywane przy użyciu wewnątrzresortowych sieci telekomunikacyjnych pobierają jednostki podległe Ministrowi Łączności w wysokości ustalonej w obowiązujących taryfach, zwracając jednostkom zarządzającym tymi sieciami opłaty taryfowe pomniejszone o 20%.

Art. 18. 1. W warunkach szczególnych Minister Łączności zapewnia sprawność działania urządzeń łączności, w pierwszej kolejności dla organów władzy i administracji państwowej oraz służb publicznych.

2. Minister Łączności może tworzyć w celach określonych w ust. 1 służby specjalne łączności.

3. Prezes Rady Ministrów może ze względu na interes Państwa wstrzymać lub ograniczyć pracę określonych urządzeń łączności.

Art. 19. 1. Minister Łączności, w drodze rozporządzenia, ustala:

- 1) szczegółowe zasady określenia zakładu pracy, gospodarstwa rolnego lub leśnego oraz budynku w rozumieniu art. 3,
- 2) szczegółowe zasady wydawania zezwoleń na zakładanie i używanie przewodowych sieci telekomunikacyjnych, o których mowa w art. 8, warunki ich używania oraz organy właściwe w tych sprawach,
- 3) szczegółowe zasady wydawania zezwoleń na posiadanie, zakładanie i używanie urządzeń, o których mowa w art. 9 i 11, warunki używania tych urządzeń oraz organy właściwe w tych sprawach,

4) warunki udzielania zezwoleń na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych, o których mowa w art. 14, skutki zakładania i używania tych urządzeń bez zezwolenia oraz organy właściwe w tych sprawach.

2. Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem do Spraw Cen, w drodze rozporządzenia, określa wysokość opłat za używanie urządzeń radiowych nadawczych, nadawczo-odbiorczych oraz odbiorczych.

3. Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem Finansów, w drodze rozporządzenia, określa wysokość kar pieniężnych za zwłokę w uiszczaniu opłat, o których mowa w ust. 2.

4. Minister Łączności w porozumieniu z Komitetem do Spraw Radio i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”, w drodze rozporządzenia, określa warunki i tryb rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

Art. 20. Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych wydaje szczegółowe przepisy w sprawach objętych niniejszym rozdziałem, dotyczące przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i innych misji zagranicznych korzystających z przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów i zwyczajów międzynarodowych oraz członków ich personelu, jak również innych osób zrównanych z nimi, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca stałego pobytu na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Rozdział 2

Koordinacja rozwoju i wykorzystania oraz kontrola sieci telekomunikacyjnych.

Art. 21. 1. Sieć telekomunikacyjna użytku publicznego, sieci telekomunikacyjne wewnątrzresortowe, sieci telekomunikacyjne zakładane i używane na podstawie zezwolenia Ministra Łączności oraz telekomunikacyjne przewodowe sieci wewnątrzzakładowe tworzą łącznie jednolitą sieć telekomunikacyjną Państwa.

2. Jednolita sieć telekomunikacyjna Państwa powinna być rozbudowywana i wykorzystywana na zasadzie wzajemnego uzupełniania się oraz jednolitości technicznej sieci wchodzących w jej skład, z zachowaniem wymagań obronności i bezpieczeństwa Państwa. Potrzeby jednostek państwowych powinny być zaspokajane w pierwszej kolejności przez wykorzystanie i rozbudowę sieci telekomunikacyjnej użytku publicznego.

3. Koordinację rozwoju i wykorzystania jednolitej sieci telekomunikacyjnej Państwa wykonuje Minister Łączności.

Art. 22. 1. Jednostki organizacyjne podległe Ministrom Górnictwa i Energetyki, Komunikacji oraz Ministrowi — Kierownikowi Urzędu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej uzgadniają z organami Ministra Łączności plany budowy, rozbudowy i przebudowy przewodowych międzymiastowych sieci telekomunikacyjnych.

2. Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określa sposób uzgadniania planów, których mowa w ust. 1.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do sieci łączności na liniach przesyłowych napięcia powyżej 1 kV i na przewodach podwieszonych na słupach tych linii przesyłowych.

4. Jednostki, które na podstawie zezwolenia Ministra Łączności posiadają własne sieci radiokomunikacyjne, uzgadniają z organami Ministra Łączności plany rozbudowy i przebudowy tych sieci.

5. Jednostki organizacyjne podległe Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych uzgadniają plany budowy, rozbudowy i przebudowy sieci telekomunikacyjnych międzymiastowych i miejscowych z organami Ministra Łączności tylko w zakresie współpracy tych sieci z siecią telekomunikacyjną użytku publicznego.

Art. 23. 1. Założenia inwestycyjne budowy, rozbudowy lub modernizacji wewnętrzzakładowych przewodowych sieci telekomunikacyjnych, współpracujących z siecią telekomunikacyjną użytku publicznego, uzgadnia się z organami wyznaczonymi przez Ministra Łączności.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do wewnętrzzakładowych sieci resortów górnictwa i energetyki, komunikacji, obrony narodowej, spraw wewnętrznych, ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz do wewnętrzzakładowych sieci przeznaczonych wyłącznie do celów dyspozytorskich.

Art. 24. 1. Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określa zasady i warunki budowy linii telekomunikacyjnych wzdłuż dróg publicznych, w miastach i miejscowościach, wzdłuż kanałów i dróg wodnych, w pobliżu lotnisk oraz ustala warunki, jakim te linie powinny odpowiadać w razie skrzyżowania się lub zbliżania do torów kolejowych, dróg publicznych, dróg wodnych i kanałów, linii i urządzeń energetycznych oraz urządzeń służących do przesyłania płynów i gazów.

2. Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określa warunki, jakim pod względem zapobiegania zakłóceniom w pracy linii i urządzeń telekomunikacyjnych powinny odpowiadać linie energetyczne i linie trakcji elektrycznej oraz urządzenia do przesyłania płynów i gazów w razie skrzyżowania się lub zbliżania do linii i urządzeń telekomunikacyjnych.

Art. 25. 1. Warunki próbnej eksploatacji urządzeń, sprzętu i kabli telekomunikacyjnych oraz wprowadzenia ich do eksploatacji w jednolitej sieci telekomunikacyjnej Państwa podlegają uzgodnieniu z Ministrem Łączności.

2. Wprowadzane do jednolitej sieci telekomunikacyjnej Państwa urządzenia, sprzęt, kable i przewody telekomunikacyjne powinny posiadać świadectwa dopuszczenia do eksploatacji (świadectwa homologacji).

3. Minister Łączności, w drodze rozporządzenia, określa zakres i tryb wydawania świadectw homologacji określonych w ust. 2, warunki uzyskiwania zgody na zastosowanie tych urządzeń, sprzętu, kabli, przewodów telekomunikacyjnych w jednolitej sieci telekomunikacyjnej Państwa oraz organy właściwe w tych sprawach.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do urządzeń, sprzętu, kabli i przewodów telekomunikacyjnych przeznaczonych do zaspokojenia potrzeb resortów obrony narodowej i spraw wewnętrznych oraz do urządzeń, sprzętu, kabli i przewodów telekomunikacyjnych nie stosowanych w sieci telekomunikacyjnej użytku publicznego lub przeznaczonych na eksport.

Art. 26. 1. Minister Łączności przydziela nadawczym i nadawczo-odbiorczym urządzeniom radiokomunikacyjnym częstotliwości oraz znaki wywoławcze lub inne sygnały identyfikacyjne.

2. Minister Łączności w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych przydziela zakresy częstotliwości dla tych resortów.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do wewnątrzresortowych sieci i urządzeń radiokomunikacyjnych resortów obrony narodowej i spraw wewnętrznych, pracujących w zakresach częstotliwości wymienionych w ust. 2.

Art. 27. Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w drodze rozporządzenia, określa warunki i tryb wydawania świadectwa radiooperatora.

Art. 28. 1. Linie i urządzenia telekomunikacyjne wchodzące w skład jednolitej sieci telekomunikacyjnej Państwa są ewidencjonowane.

2. Użytkownicy linii i urządzeń telekomunikacyjnych wchodzących w skład jednolitej sieci telekomunikacyjnej Państwa dostarczają danych potrzebnych do prowadzenia ewidencji.

3. Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określa zakres i sposób prowadzenia ewidencji oraz organy właściwe w tych sprawach.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

Art. 29. Minister Łączności wykonuje przez podległe mu organy kontrolę utrzymania i wykorzystania wewnętrzzakładowych przewodowych sieci telekomunikacyjnych, z wyjątkiem określonych w art. 23 ust. 2, oraz kontrolę przestrzegania częstotliwości i znaków wywoławczych przydzielonych na podstawie art. 26.

Art. 30. 1. Organem Ministra Łączności powołanym do kontroli posiadania, zakładania i używania urządzeń radiowych, zwalczania zakłóceń radiowych oraz ochrony: środowiska, środowiska pracy, ludności oraz pracy urządzeń telekomunikacyjnych przed szkodliwym działaniem pól elektromagnetycznych — jest Państwowa Inspekcja Radiowa.

2. Do zakresu działania Państwowej Inspekcji Radiowej należy w szczególności wydawanie zezwoleń przewidzianych w art. 9 ust. 1 i art. 11, kontrola prawidłowości pracy urządzeń i sieci radiokomunikacyjnych, warunków odbioru programów radiofonicznych i telewizyjnych oraz przyjmowanie zgłoszeń maszyn i urządzeń wytwarzających pole elektromagnetyczne wielkiej częstotliwości.

3. Minister Łączności może zlecić Państwowej Inspekcji Radiowej wykonywanie innych czynności i zadań z zakresu łączności radiowej.

Art. 31. 1. Państwową Inspekcję Radiową tworzą:

- 1) Główny Inspektorat z siedzibą w Warszawie, na którego czele stoi Główny Inspektor,
- 2) okręgowe inspektoraty, na których czele stoją okręgowi inspektorzy.

2. Głównego Inspektora mianuje oraz rozwiązuje z nim stosunek pracy Minister Łączności.

3. Zastępcę Głównego Inspektora oraz okręgowych inspektorów mianuje i rozwiązuje z nimi stosunek pracy Minister Łączności na wniosek Głównego Inspektora.

4. Minister Łączności, w drodze rozporządzenia, powołuje okręgowe inspektoraty oraz określa ich siedziby i obszar działania.

5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowy zakres i zasady działania oraz organizację Państwowej Inspekcji Radiowej.

Art. 32. 1. Użytkownik maszyn i urządzeń technicznych wytwarzających pole elektromagnetyczne wielkiej częstotliwości jest obowiązany zgłosić je Państwowej Inspekcji Radiowej.

2. Państwowa Inspekcja Radiowa jest upoważniona do przeprowadzania kontroli maszyn i urządzeń wytwarzających pole elektromagnetyczne wielkiej częstotliwości i w razie ustalenia, że mogą one powodować zakłócenia w pracy urządzeń telekomunikacyjnych, wydaje decyzję, w której określa równocześnie środki i co najmniej 14-dniowy termin usunięcia zakłóceń.

3. Użytkownicy maszyn i urządzeń są obowiązani na swój koszt zastosować w wyznaczonym terminie środki usunięcia zakłóceń wskazane w decyzji, o której mowa w ust. 2.

4. Minister Łączności, w drodze rozporządzenia, określa rodzaje maszyn i urządzeń, o których mowa w ust. 1, podlegających obowiązkowi zgłoszenia oraz warunki techniczne, jakim powinny one odpowiadać pod względem zapobiegania zakłóceniom pracy urządzeń telekomunikacyjnych.

5. Przepisów ust. 1—3 nie stosuje się do jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych, które zadania określone w tych przepisach wykonują we własnym zakresie.

Art. 33. 1. Pracownicy Państwowej Inspekcji Radiowej oraz innych jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Łączności i przez niego wyznaczonych są uprawnieni do przeprowadzania kontroli oraz wchodzenia na teren i do pomieszczeń, w których znajdują się maszyny i urządzenia podlegające kontroli, na podstawie legitymacji służbowych upoważniających do wykonywania tych czynności.

2. Posiadacze maszyn i urządzeń podlegających kontroli są obowiązani zapewnić warunki prawidłowego przeprowadzenia kontroli, a w razie potrzeby umożliwić zbadanie ich stanu technicznego w innych miejscach.

Rozdział 3

„Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

Art. 34. Państwowa jednostka organizacyjna „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, zwana dalej „PPTT”, prowadzi działalność w zakresie oraz na zasadach ustalonych w ustawie w celu zaspokajania potrzeb społeczeństwa, gospodarki narodowej oraz organów władzy i administracji państwowej, z uwzględnieniem wymagań obronności i bezpieczeństwa Państwa.

Art. 35. 1. PPTT prowadzi gospodarkę finansową na zasadach określonych w przepisach o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, dostosuje przepisy, o których mowa w ust. 1, do specyfiki PPTT.

Art. 36. 1. PPTT posiada osobowość prawną.

2. PPTT podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorstw państwowych; w tym zakresie do PPTT stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o przedsiębiorstwach państwowych.

3. Siedzibą PPTT jest miasto stołeczne Warszawa.

Art. 37. Minister Łączności kieruje PPTT i reprezentuje ją na zewnątrz.

Art. 38. 1. Minister Łączności określa w statucie strukturę organizacyjną i zakres działania jednostek PPTT.

2. Minister Łączności może w ramach organizacji wewnętrznej PPTT tworzyć jednostki organizacyjne wykonujące nadzór nad jednostkami PPTT, działającymi na określonym obszarze kraju.

Art. 39. Do składania w imieniu PPTT oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych są upoważnieni Minister Łączności, osoby przez niego upoważnione oraz kierownicy wyznaczonych jednostek organizacyjnych PPTT w zakresie działalności tych jednostek.

Art. 40. 1. Środki trwałe PPTT nie mogą służyć do zaspokojenia jej zobowiązań pieniężnych.

2. PPTT odpowiada tylko za swoje zobowiązania; odpowiedzialność jej nie rozciąga się na zobowiązania Skarbu Państwa ani innych osób prawnych.

3. Skarb Państwa nie odpowiada za zobowiązania PPTT.

Art. 41. Powództwo przeciwko PPTT wytacza się według siedziby jednostki organizacyjnej PPTT podległej bezpośrednio Ministrowi Łączności, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenia.

Art. 42. Pracownikom PPTT przysługuje ochrona prawna przewidziana w przepisach prawa karnego dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 43. Jednostki organizacyjne PPTT określone przez Ministra Łączności mają prawo używania oznak z godłem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz pieczęci urzędowej z wizerunkiem orła ustalonym dla godła i z napisem w otoku.

Art. 44. Do zakresu działania PPTT należy:

- 1) wykonywanie objętych prawem wyłączności Państwa usług łączności pocztowej i telekomunikacyjnej, zwanych dalej „usługami o charakterze powszechnym”, a w szczególności:
 - a) polegających na przewozie i doręczaniu korespondencji pisemnej zamkniętej i otwartej,
 - b) łączności telefonicznej, telegraficznej oraz radiokomunikacyjnej,
- 2) wykonywanie innych usług związanych z wykorzystaniem służby pocztowej i telekomunikacyjnej oraz wprowadzonych przez Ministra Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami,
- 3) wykonywanie objętych prawem wyłączności Państwa usług związanych z rozpowszechnianiem prasy — z uwzględnieniem art. 5 pkt 1,
- 4) wykonywanie w charakterze organu Ministra Łączności czynności zleconych z zakresu administracji państwowej na podstawie ustaw.

Art. 45. Usługi, o których mowa w art. 44 pkt 2, mogą być wprowadzone przez Ministra Łączności jako usługi o charakterze powszechnym bądź jako usługi wykonywane na rzecz określonych podmiotów.

Art. 46. 1. Minister Łączności, w drodze rozporządzenia, określa warunki korzystania z usług, o których mowa w art. 44 pkt 1, oraz usług, o których mowa w art. 44 pkt 2, wprowadzonych jako usługi o charakterze powszechnym.

2. Spory między PPTT a osobami korzystającymi z jej usług co do obowiązku świadczenia przez PPTT usług o charakterze powszechnym oraz wymiaru opłat taryfowych są rozstrzygane przez właściwy organ PPTT w drodze decyzji administracyjnej.

3. Decyzje w sprawach określonych w ust. 2 mogą być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach i w trybie ustalonych w Kodeksie postępowania administracyjnego.

4. Warunki świadczenia usług wymienionych w art. 44 pkt 2, którym Minister Łączności nie nadał charakteru powszechności, są ustalone w umowach zawieranych przez PPTT z korzystającymi z tych usług podmiotami.

5. Minister Łączności określa zakres i tryb obsługi klientów przez jednostki organizacyjne PPTT.

Art. 47. 1. PPTT nie może nikomu odmówić wykonania usług o charakterze powszechnym, chyba że żądający wykonania usług nie spełnił warunków ustalonych przez Ministra Łączności albo praca urządzeń łączności została wstrzymana w trybie określonym w art. 18 ust. 3.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może ze względu na interes Państwa wstrzymać lub ograniczyć wykonywanie usług PPTT na czas określony na całym obszarze Państwa lub na jego części.

Art. 48. 1. Za usługi o charakterze powszechnym PPTT pobiera — z zastrzeżeniem art. 49 — opłaty taryfowe. Wysokość opłat określa Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem do Spraw Cen.

2. Za zwłokę w uiszczaniu opłat taryfowych pobiera się kary pieniężne w wysokości określonej w drodze rozporządzenia przez Ministra Łączności w porozumieniu z Ministrem Finansów.

3. Zaległe opłaty taryfowe za usługi o charakterze powszechnym, należne od osób fizycznych i jednostek gospodarki nie uspołecznionej, podlegają ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

4. Nakaz płatniczy wystawiony przez jednostkę PPTT określoną przez Ministra Łączności stanowi tytuł egzekucyjny.

Art. 49. 1. Od opłat taryfowych są zwolnione:

- 1) rozmowy telefoniczne, radiotelefoniczne i telegramy, których treścią są wezwania o pomoc w razie katastrofy, przymusowego lądowania statku powietrznego, pożaru, powodzi, nadzwyczajnego zagrożenia środowiska lub innej klęski spowodowanej żywiołowym zdarzeniem, oraz zawiadomienia o epidemii, masowych zatruciach pokarmowych, zaraźliwej chorobie zwierzęcej i pojawieniu się szkodników roślin, podlegających prawnemu obowiązkowi zgłoszenia; zwolnienie od opłat nie obejmuje rozmów telefonicznych, radiotelefonicznych oraz telegramów organów administracji państwowej i instytucji powołanych do niesienia pomocy oraz zwalczania zaraźliwych chorób ludzi, zwierząt i roślin,
- 2) paczki z drukami lub innymi nośnikami informacji dla ociemniałych,
- 3) przesyłki żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, z wyjątkiem żołnierzy zawodowych lub służby okresowej, w liczbie dwóch zwykłych listów o wadze do 20 g lub dwóch zwykłych kartek pocztowych miesięcznie,
- 4) jedna paczka z odzieżą wysłana przez żołnierza (szeregowego, podoficera) oraz jedna paczka z odzieżą wysłana do żołnierza w czasie odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej,
- 5) paczki z podarunkami dla żołnierzy wysłane przez zakłady pracy i organizacje społeczne,
- 6) przesyłki poczty polowej,
- 7) przesyłki pocztowe jeńców wojennych, osób internowanych lub traktowanych na równi z jeńcami albo przeznaczone dla jeńców lub tych osób, w granicach ustalonych w pocztowych umowach międzynarodowych.

2. Warunki korzystania ze zwolnień od opłat, o których mowa w ust. 1, określa Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

3. W wypadkach uzasadnionych względami natury gospodarczej lub społecznej Minister Łączności może zwalniać określone podmioty od opłat lub obniżać obowiązujące stawki taryfowe.

Art. 50. 1. PPTT przysługuje wyłączne prawo wydawania znaczków pocztowych.

2. Znaczkę pocztową służy do uiszczania opłat za określone przez Ministra Łączności usługi PPTT.

3. Znaczkę pocztową są urzędowymi znakami wartościowymi.

4. Znaczkę pocztową wprowadza do obiegu Minister Łączności w drodze zarządzenia.

Art. 51. Potwierdzenia nadania przesyłek pocztowych i telegramów, wpłat sum pieniężnych na przekazy pocztowe oraz wpłat sum pieniężnych dokonanych w jednostkach organizacyjnych PPTT na bankowe konta czekowe i oszczędnościowe mają moc dokumentów urzędowych.

Art. 52. Przesyłek pocztowych nie można ze skutkiem prawnym obciążać zastawem ani zająć, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 53. 1. PPTT przysługuje ustawowe prawo zastawu na przesyłkach pocztowych w celu zabezpieczenia należności z tytułu opłat pocztowych i celnych oraz innych wydatków PPTT obciążających te przesyłki.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli adresatem przesyłki pocztowej jest organ władzy lub administracji państwowej, przedsiębiorstwo państwowe albo inna państwowa jednostka organizacyjna.

3. Minister Łączności, w drodze rozporządzenia, określa sposób wykonywania prawa zastawu.

Art. 54. 1. PPTT przysługuje prawo otwierania niedoręczalnych listów w celu ustalenia osoby adresata lub nadawcy.

2. Minister Łączności, w drodze rozporządzenia, określa tryb otwierania niedoręczalnych listów oraz sposób postępowania z nimi.

Art. 55. 1. Przedsiębiorstwa przewozowe wykonujące publiczny regularny transport lądowy, lotniczy, morski lub śródlądowy są obowiązane przewozić na zasadach odpłatności ładunek pocztowy w oddzielnych przedziałach lub schowkach oraz zapewniać PPTT na swoich stacjach i w swoich portach możliwość używania potrzebnych pomieszczeń i urządzeń, a także wolny dostęp dla pracowników PPTT do miejsc załadunku i wyładunku.

2. Przewoźnicy wymienieni w ust. 1 są obowiązani w szczególności:

- 1) przewozić ładunek pocztowy pod dozorem pracowników własnych lub PPTT na warunkach określonych przez właściwych ministrów lub inne organy założycielskie w porozumieniu z Ministrem Łączności,
- 2) wyznaczyć pracowników do pełnienia służby pocztowej w obrębie stacji lub portu,
- 3) ustalać rozkłady jazdy w porozumieniu z organami PPTT i z uwzględnieniem potrzeb służby pocztowej,
- 4) zezwalać na bezpłatne zakładanie na środkach transportowych skrzynek pocztowych,

5) w stosunku do przedsiębiorstw transportu samochodowego — przewozić również ładunek pocztowy na dachach autobusów w pojemnikach PPTT dostosowanych do nośności i ładowności pojazdów oraz prowadzić specjalne przyczepy PPTT, jeżeli pozwalają na to techniczne właściwości pojazdu.

3. Minister Łączności w porozumieniu z zainteresowanym organem założycielskim lub innym organem zwierzchnim ustala warunki użytkowania pomieszczeń i urządzeń przedsiębiorstw określonych w ust. 1, jak również prawa i obowiązki PPTT oraz tych przedsiębiorstw,

4. Warunki przewozu ładunku pocztowego wymienione w ust. 2 pkt 1 są ustalane dla przewozów statkami powietrznymi w umowach zawartych między PPTT a przedsiębiorstwami transportu lotniczego.

5. Rada Ministrów określa zasady przewozu ładunków pocztowych kolejami.

6. PPTT współdziała w zakresie wykonywania zadań poczty specjalnej resortu spraw wewnętrznych na zasadach i warunkach uzgodnionych przez Ministra Łączności z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

7. Minister Łączności może określać szczególne warunki, jakim muszą odpowiadać opakowania przesyłek dopuszczonych do obrotu pocztowego.

Art. 56. Plany budowy, przebudowy lub rozbudowy urządzeń kolejowych, żeglugi morskiej, śródlądowej i powietrznej oraz urządzeń transportu drogowego powinny uwzględniać potrzeby przeładunku i przewozu przesyłek pocztowych i w tym zakresie wymagają uzgodnienia z Ministrem Łączności.

Art. 57. 1. PPTT przysługuje prawo bezpłatnego umieszczania:

- 1) na nieruchomościach — skrzynek pocztowych, skrzynek do doręczania korespondencji i automatów do sprzedaży znaczków oraz osprzętu liniowego instalacji telefonicznej i tabliczek informacyjnych o urządzeniach i usługach łączności,
- 2) we wszystkich pomieszczeniach i miejscach ogólnie dostępnych — automatów telefonicznych.

2. Koszty przemieszczenia linii i urządzeń telekomunikacyjnych wchodzących w skład jednolitej sieci telekomunikacyjnej Państwa, spowodowane realizacją inwestycji lub remontami dokonywanymi przez jednostki gospodarki uspołecznionej, ponoszą te jednostki.

Art. 58. Środki transportowe służące do przewozu ładunku pocztowego i dla pogotowia technicznego służby telekomunikacyjnej oraz budynki, pomieszczenia i inne nieruchomości użytkowane przez PPTT nie mogą być zajmowane do innych celów, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 59. 1. W jednostkach organizacyjnych PPTT będących zakładami pracy w rozumieniu art. 3 Kodeksu pracy, zwanych dalej „jednostkami”, działają rady załogi wybierane przez pracowników tych jednostek.

2. Radę załogi wybierają pracownicy jednostki na zebraniu wyborczym spośród nieograniczonej liczby kandydatów, w wyborach powszechnych, równych, a w jednostkach liczących do 300 pracowników także bezpośrednich, w głosowaniu tajnym.

3. W jednostkach liczących ponad 300 pracowników funkcje zebrania wyborczego pełni zebranie delegatów wybranych w wyborach powszechnych, równych i bezpośrednich, w głosowaniu tajnym. Liczba delegatów powinna zapewnić odpowiednią reprezentację całej załogi jednostki, nie może być jednak mniejsza niż 100.

4. Minister Łączności może określić jednostki bezpośrednio związane z obronnością Państwa, do których nie stosuje się przepisów ustawy o radach załogi.

Art. 60. 1. Rada załogi w zakresie dotyczącym danej jednostki:

- 1) podejmuje uchwały w sprawach budownictwa mieszkaniowego i socjalnego, w ramach środków przeznaczonych na ten cel,
- 2) wyraża opinie w sprawach:
 - a) planów rocznych,
 - b) sprawozdań rocznych oraz bilansów,
 - c) kandydatów na stanowiska kierownicze,
 - d) innych dotyczących działalności jednostki.

2. Uchwały, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mają dla kierownika jednostki charakter wiążący.

3. Rada załogi jest obowiązana do wyrażania opinii w sprawach przedstawionych przez kierownika jednostki, kierownika jednostki nadrzędnej lub Ministra Łączności.

4. Rada załogi jest uprawniona do kontrolowania działalności jednostki, ze szczególnym uwzględnieniem racjonalnej gospodarki.

5. Uprawnienia i obowiązki rady załogi wymienione w ust. 1—4 nie naruszają uprawnień związków zawodowych, wynikających z ustawy o związkach zawodowych i Kodeksu pracy.

6. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowy tryb wyboru oraz zasady działania rad załogi, a także organy właściwe w sprawach rozstrzygnięcia sporów.

Art. 61. Rozwiązanie stosunku pracy z członkiem rady załogi w czasie trwania kadencji wymaga zgody tej rady, z wyjątkiem rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia.

Art. 62. 1. Przy Ministrze Łączności działa Rada Konsultacyjna, w której jest zapewniona reprezentacja rad załogi jednostek organizacyjnych PPTT oraz organizacji społecznych i zawodowych działających w PPTT

2. Rada Konsultacyjna jest organem doradczym i opiniodawczym w zakresie spraw istotnych dla pracowników PPTT, a w szczególności opiniuje:

- 1) programy rozwoju PPTT,
- 2) kierunki zmian organizacyjnych,
- 3) zasady polityki płacowej i socjalnej.

3. Przewodniczącemu Rady Konsultacyjnej powołuje Minister Łączności.

4. Zasady powoływania Rady Konsultacyjnej oraz jej regulamin działania określa Minister Łączności.

Rozdział 4

Odpowiedzialność PPTT za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług pocztowych i telekomunikacyjnych.

Art. 63. 1. W zakresie określonym w ustawie PPTT odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług pocztowych i telekomunikacyjnych o charakterze powszechnym.

2. Do odpowiedzialności PPTT za niewykonanie lub nienależyte wykonanie innych usług niż wymienione w ust. 1 stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

3. Odpowiedzialność PPTT za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług pocztowych i telekomunikacyjnych w obrocie zagranicznym normują umowy międzynarodowe.

Art. 64. 1. PPTT ponosi odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie nastąpiło wskutek siły wyższej, niezachowania przez nadawcę lub adresata przepisów obowiązujących przy korzystaniu z danej usługi albo z winy zlecniodawcy.

2. W wypadku przyjęcia przesyłki przez odbiorcę bez zastrzeżeń, wszelkie roszczenia przeciwko PPTT wygasają. Nie dotyczy to jednak roszczeń z tytułu niewidocznych uszkodzeń przesyłki, jeżeli odbiorca w ciągu tygodnia od chwili przyjęcia przesyłki zawiadomił o nich PPTT.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, gdy szkoda wynika z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa PPTT.

Art. 65. Jeżeli szkoda jest następstwem czynu niedozwolonego, PPTT odpowiada na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego.

Art. 66. 1. Odszkodowanie za utratę poleconej przesyłki listowej, bez względu na jej zawartość, ustala się w wysokości pięćdziesięciokrotnej opłaty taryfowej za traktowanie przesyłki jako poleconej.

2. Odszkodowanie za uszkodzenie poleconej przesyłki listowej zawierającej dokumenty ustala się w wysokości rzeczywiście poniesionej szkody, przy czym odszkodowanie to nie może przewyższać kwoty należnej w razie utraty takiej przesyłki.

3. Odszkodowanie za utratę lub zniszczenie dokumentu powierzono PPTT celem inkasa ustala się w wysokości określonej w ust. 1.

Art. 67. 1. Odszkodowanie za utratę listu wartościowego lub paczki z podaną wartością wypłaca się w wysokości kwoty zadeklarowanej przez nadawcę.

2. Odszkodowanie za ubytek lub uszkodzenie listu wartościowego albo paczki z podaną wartością ustala się w wysokości zwykłej wartości rzeczy, których ubytek lub uszkodzenie stwierdzono, przy czym odszkodowanie to nie może przewyższać kwoty zadeklarowanej przez nadawcę.

Art. 68. 1. Odszkodowanie za utratę, ubytek lub uszkodzenie paczki bez podanej wartości ustala się w wysokości zwykłej wartości utraconych lub uszkodzonych rzeczy.

2. Odszkodowanie za zawartość paczki ekspresowej przeznaczonej dla odbiorcy zamieszkałego w miejscowym obszarze pocztowym, zepsutą wskutek opóźnionego jej doręczenia, ustala się w wysokości zwykłej wartości rzeczy, które uległy zepsuciu.

3. W wypadkach określonych w ust. 1 i 2 odszkodowanie nie może przewyższać piętnastokrotności najniższej opłaty taryfowej za przewóz paczki jednokilogramowej, pomnożonej przez wagę danej paczki podaną w kilogramach, przy czym część kilograma liczy się za cały.

Art. 69. 1. W razie utraty, ubytku lub uszkodzenia przesyłki obciążonej pobraniem, odszkodowanie obejmuje dodatkowo kwotę w wysokości pięciokrotnej opłaty taryfowej za pobranie.

2. W razie wydania przesyłki obciążonej pobraniem, dokumentu wiarygodnościowego lub pokwitowania zleceniodawcy bez zainkasowania sumy pieniężnej określonej przez zleceniodawcę albo po zainkasowaniu sumy pieniężnej niższej niż zlecona — odszkodowanie ustala się w wysokości rzeczywiście poniesionej szkody, przy czym nie może ono przewyższać sumy pieniężnej określonej przez zleceniodawcę. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. W razie niesporządzenia protestu wekslowego lub sporządzenia niezgodnego z prawem wekslowym, odszkodowanie ustala się w wysokości rzeczywiście poniesionej szkody, przy czym nie może ono przewyższać sumy wekslowej.

Art. 70. Odszkodowanie za opóźnione doręczenie przesyłki nadanej jako ekspresowa ustala się w wysokości dwukrotnej opłaty taryfowej za traktowanie przesyłki jako ekspresowej.

Art. 71. 1. Odszkodowanie w razie niedoręczenia przekazu pocztowego ustala się w wysokości dziesięciokrotnej najniższej opłaty taryfowej za nadanie przekazu zwykłego.

2. Odszkodowanie za opóźnione doręczenie telegraficznego lub ekspresowego przekazu pocztowego ustala się w wysokości dwukrotnej opłaty taryfowej za traktowanie przekazu jako ekspresowego.

Art. 72. 1. Odszkodowanie za niedoręczenie telegramu stanowi kwota pięciokrotnej opłaty taryfowej za nadanie tego telegramu.

2. Odszkodowanie za zniekształcenie treści telegramu lub korespondencji umieszczonej na telegraficznym przekazy pocztowym w stopniu takim, że treść ta stała się niezrozumiała lub zmieniony został jej sens, ustala się w wysokości pięciokrotnej opłaty taryfowej za nadanie tego telegramu.

3. Odszkodowanie za opóźnione doręczenie telegramu ustala się w wysokości dwukrotnej opłaty taryfowej za nadanie tego telegramu.

Art. 73. Odszkodowanie za niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczeń określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 78 jako dodatkowe ustala się w wysokości dwukrotnej opłaty taryfowej za dane świadczenie dodatkowe.

Art. 74. Niezależnie od odszkodowania PPTT zwraca w całości opłatę za nie wykonane świadczenia. Gdy usługę zrealizowano częściowo, zwrot dotyczy części opłaty nie znajdującej pokrycia w spełnionym świadczeniu. PPTT zwraca także w wypadku niewykonania usługi sumy pieniężne wpłacone na przekazy pocztowe lub zainkasowane na zlecenie.

Art. 75. 1. W razie niemożliwości korzystania przez okres dłuższy jednorazowo niż 7 dni z abonamentu telefonicznego, teleksowego, telegraficznego, radiotelefonicznego, teleinformatycznego lub głośnikowego, PPTT ponosi odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o korzystanie z danego abonamentu.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 odszkodowanie ustala się w wysokości 1/30 miesięcznej opłaty abonamentowej za każdy dzień przerwy w korzystaniu z abonamentu.

Art. 76. 1. Prawo dochodzenia roszczeń wynikających z niniejszej ustawy przysługuje osobie fizycznej lub prawnej, która zawarła z PPTT umowę o świadczenie usługi pocztowej lub telekomunikacyjnej o charakterze powszechnym.

2. W razie przyjęcia przesyłki pocztowej przez adresata, roszczenie o odszkodowanie określone w ust. 1 przysługuje adresatowi tej przesyłki.

3. Nadawca przesyłki pocztowej, przekazu pocztowego lub telegramu może zrzec się na rzecz adresata swego prawa dochodzenia roszczeń wynikających z niniejszej ustawy.

4. Adresat przesyłki pocztowej, któremu zgodnie z ust. 2 przysługuje prawo dochodzenia roszczenia o odszkodowanie, może zrzec się tego prawa na rzecz nadawcy.

Art. 77. 1. Prawo dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym lub arbitrażowym o odszkodowania przewidziane w art. 66—76 przysługuje po wyczerpaniu drogi postępowania reklamacyjnego.

2. Reklamację można zgłosić w każdej jednostce organizacyjnej PPTT pełniącej służbę danego rodzaju.

3. Roszczenia dochodzone na podstawie ustawy przedawniają się z upływem roku od dnia następnego po dniu zawarcia umowy o świadczenie usługi pocztowej lub telekomunikacyjnej o charakterze powszechnym.

4. Od decyzji jednostki PPTT załatwiającej reklamację przysługuje reklamującemu prawo wniesienia odwołania do jednostki nadrzędnej, podległej bezpośrednio Ministrowi Łączności.

5. Bieg przedawnienia zawiesza się na okres postępowania reklamacyjnego.

6. Drogę postępowania reklamacyjnego uważa się za wyczerpaną:

- 1) z dniem doręczenia reklamującemu stanowiska nadrzędnej jednostki PPTT, podległej bezpośrednio Ministrowi Łączności,
- 2) po upływie 3 miesięcy od dnia wniesienia reklamacji.

Art. 78. Minister Łączności po zasięgnięciu opinii właściwej komisji sejmowej, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) terminy, po których upływie doręczenie przesyłki nadanej jako ekspresowa, telegraficznego lub ekspresowego przekazu pocztowego oraz telegramu uważa się za opóźnione,
- 2) wypadki, w których przekaz pocztowy lub telegram uważa się za nie doręczony,
- 3) świadczenia dodatkowe, a także świadczenia, za których niewykonanie lub nie należyte wykonanie przysługuje odszkodowanie przewidziane w art. 73,
- 4) warunki, jakim powinna odpowiadać reklamacja, oraz szczegółowy tryb załatwiania reklamacji.

Rozdział 5.

Dziennik Łączności.

Art. 79. Zarządzenia wydane na podstawie ustawy, dotyczące realizacji praw i obowiązków obywateli, podlegają ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski”.

Art. 80. 1. Minister Łączności wydaje Dziennik Łączności.

2. Na każdym numerze Dziennika Łączności oznacza się dzień jego wydania. Dzień wydania jest dniem prawnego ogłoszenia aktów zamieszczonych w numerze, z wyjątkiem aktów, o których mowa w art. 81 ust. 2.

3. Akty ogłaszane w Dzienniku Łączności wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jeżeli same nie stanowią inaczej.

Art. 81. 1. W Dzienniku Łączności ogłasza się:

- 1) zarządzenia Ministra Łączności wydane na podstawie ustawy lub w jej wykonaniu,
- 2) zarządzenia wewnętrzne, regulaminy, instrukcje, okólniki i komunikaty, wydane przez Ministra Łączności.

2. Ogłoszenie zarządzenia w Dzienniku Urzędowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski” nie stanowi przeszkody w ogłoszeniu go w Dzienniku Łączności, jeżeli jest to uzasadnione względami usprawnienia organizacji pracy.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 82. W ustawie z dnia 2 grudnia 1960 r. o Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” (Dz. U. Nr 54, poz. 307) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 7 po wyrazach „naprawy odbiorników” stawia się kropkę i skreśla wyrazy „oraz w sprawach opłat za korzystanie z urządzeń odbiorczych”,
- 2) po art. 2 dodaje się art. 2¹ w brzmieniu:

„Art. 2¹. 1. Za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych pobiera się opłaty w wysokości określonej przez Komitet w porozumieniu z Ministrem do Spraw Cen.

2. Komitet w porozumieniu z Ministrem do Spraw Cen może przyznać określonym osobom, grupom osób lub instytucjom zniżki lub zwolnienia od opłat.

3. W razie stwierdzenia używania nie zarejestrowanych odbiorników radiofonicznych lub telewizyjnych pobiera się opłaty za faktyczny czas ich używania, nie mniej jednak niż za jeden kwartał.

4. Za zwłokę w uiszczaniu opłat oraz używanie nie zarejestrowanych odbiorników radiofonicznych lub telewizyjnych pobiera się kary pieniężne. Wysokość kar pieniężnych określa w drodze rozporządzenia Prezes Rady Ministrów.

5. Opłaty i kary pieniężne pobierają organy wyznaczone przez Ministra Łączności i przekazują je na rzecz Komitetu po potrąceniu umownego wynagrodzenia za te usługi.”

Art. 83. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. — Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114, z 1982 r. Nr 16, poz. 125 i z 1983 r. Nr 44, poz. 203) w art. 63 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Tej samej karze podlega, kto bez wymaganego zezwolenia bądź wbrew jego warunkom posiada lub używa radiowe urządzenie odbiorcze, a także odbiornik radiofoniczny i odbiornik telewizyjny, inne niż powszechnego odbioru albo wbrew warunkom zezwolenia używa radiowego urządzenia nadawczego.”

2) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Można orzec przepadek przedmiotów wymienionych w § 1 i 2, choćby nie stanowiły własności sprawcy.”

Art. 84. W ustawach:

- 1) z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 24, poz. 122, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1983 r. Nr 36, poz. 165 i Nr 39, poz. 176 oraz z 1984 r. Nr 45, poz. 242) — w art. 6 pkt 2 skreśla się,
- 2) z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 74, Nr 26, poz. 129 i Nr 34, poz. 181) — w art. 38 w ust. 1 pkt 2 skreśla się.

Art. 85. 1. „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” przejmuje majątek oraz prawa i zobowiązania dotychczasowego państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

2. Pracownicy dotychczasowego państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” stają się pracownikami państwowej jednostki organizacyjnej „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

Art. 86. 1. Traci moc ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48, z 1971 r. Nr 12, poz. 115, z 1972 r. Nr 53, poz. 346, z 1974 r. Nr 24, poz. 142 i z 1982 r. Nr 7, poz. 54).

2. Do czasu wydania przepisów przewidzianych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy, zachowują moc dotychczasowe przepisy wydane na podstawie ustawy wymienionej w ust. 1, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy.

Art. 87. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 1985 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*

276

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 26 listopada 1984 r.

w sprawie stosowania przepisów ustawy o związkach zawodowych, dotyczących rozpoczynania działalności przez ogólnokrajowe organizacje międzyzwiązkowe.

Mając na względzie inicjatywę organizacji związkowych zmierzającą do integracji ruchu zawodowego, Rada Państwa na podstawie art. 53 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 8 października 1982 r. o związkach zawodowych (Dz. U. Nr 32, poz. 216, z 1983 r. Nr 39, poz. 176 i z 1984 r. Nr 21, poz. 101) stanowi, co następuje:

§ 1. Tworzenie ogólnokrajowej organizacji międzyzwiązkowej następuje, na mocy porozumienia ogólnokrajowych organizacji związkowych, wyrażonego w uchwale podjętej na zgromadzeniu uprawnionych przedstawicieli.

§ 2. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, utworzone w dniu 24 listopada 1984 r. przez przedstawicieli 108 spośród 122 ogólnokrajowych organizacji związkowych zebranych na zgromadzeniu w Byto-

miu, jest ogólnokrajową organizacją międzyzwiązkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 października 1982 r. o związkach zawodowych (Dz. U. Nr 32, poz. 216, z 1983 r. Nr 39, poz. 176 i z 1984 r. Nr 21, poz. 101).

§ 3. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, o którym mowa w § 2, może rozpocząć działalność z dniem jego utworzenia, to jest w terminie wcześniejszym niż przewidziany w art. 53 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 października 1982 r. o związkach zawodowych.

§ 4. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 24 listopada 1984 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

277

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 19 listopada 1984 r.

w sprawie należności przysługujących społecznym kuratorom rodzinnym i społecznym kuratorom dla osób dorosłych,

Na podstawie art. 140a § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40, z 1967 r. Nr 13, poz. 55, z 1969 r. Nr 13, poz. 98, z 1974 r. Nr 50, poz. 316, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 34, poz. 183 oraz z 1982 r. Nr 16, poz. 125, Nr 19, poz. 145, Nr 31, poz. 214 i Nr 35, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. Społecznym kuratorom sprawującym nadzór nad nieletnim lub nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej albo nad osobą, w stosunku do której orzeczony został obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu, oraz społecznym kuratorom dla osób dorosłych, sprawującym dozór lub nadzór ochronny, przysługuje ryczałt z tytułu

zwrotu kosztów ponoszonych w związku z wykonywanymi czynnościami w ramach nadzoru (dozoru, nadzoru ochronnego), zwany dalej „ryczałtem”.

§ 2. 1. Wysokość ryczałtu ustala się w zależności od liczby i zakresu wykonywanych czynności w ramach nadzoru lub dozoru.

2. Wysokość ryczałtu za jeden dozór lub nadzór nie może przekraczać 400 zł miesięcznie. W szczególnie uzasadnionych przypadkach prezes sądu może przyznać kuratorowi ryczałt w kwocie wyższej, nie większej jednak niż 500 zł.